

ПАТИЛАНЧОВО УТРО

ПИСМО ОТЪ СМЪХУРКА ДО ПАТИЛАНЧА

Драги Патиланчо,

Все току ме питатъ, защо не ти пиша. Ти толкова много писма си ми пратилъ, пъкъ азъ нито веднажъ не съмъ отговорилъ. Ти не ми се сърдишъ. Добре ме познавашъ. Нали съмъ Смъхурко? Азъ само се смѣя. Письмѹца да пиша никакъ не умѣя. То е дарба, братко. Не веднѣжъ съмъ сѣдалъ да ти отговоря, ала все не зная отде да започна и какъ да завърша. Понапиша нѣщо, па току оставя. Но днесъ има вече що да ти разправа. И решихъ да пиша. Ако ти хареса, ще се пообаждамъ по-честичко вече.

Письмѹцата скжпи, дето ми изпращашъ, до едно ги пазя въ дървена кутия. Наизустъ ги зная, но все си ги вадя и ги препрочитамъ. И самъ си се смѣя.

И на връхъ Великдень писмата извадихъ. На двора излѣзохъ, па съ гласъ ги зачетохъ. Чета и се смѣя. Дойдоха при мене Славка, Живка, Пенка. Тѣ за смѣхъ и тритѣ душата си даватъ. Излѣзе отъ кжщи и леля Еленка. А ето следъ малко пристига усмихнатъ чичо Очиларко. Три кучета води и отдалечъ пита:

— Какво има тука, та така се смѣйте?

Леля отговори:

— Патиланско утро. Письмѹца написалъ Веселъ Патиланчо. Чете ги Смъхурко, а ние се смѣемъ.

Азъ чета, не спирамъ.

Сякашъ си предъ мене, драги Патиланчо. Като живи виждамъ: баба Цоцолана, и Мими, и Козля, и твоитѣ славни патиланци вѣрни. И слушамъ край мене смѣхове безмѣрни.

Надойдоха още слушатели много — малки и голѣми. Дворѣтъ се изпълни.

До едно писмата отъ сърдце прочетохъ. Повторихъ, потретиохъ. И всички се смѣха.

Стана пладне вече. Азъ свършихъ. Тогава наша Славка рече:

— Юнашки се смѣхме. Доволни сме всички. Днеска е Великдень. Армаганъ да пратимъ въ Патиланско царство. И писмо да пишемъ на нашия славенъ Веселъ Патиланчо. Смъхурко ще пише. Ний ще събереме яйчица червени и съ тѣхъ ще изпратимъ великденски поздравъ въ Патиланско царство, та да се зарадва Веселъ Патиланчо.